

செய்யது பீடி

தொலைபேசி: 78001

- ★ தரத்தில் தன்னிகரற்றது
- ★ தலைநகரிலே தலைசிறந்தது
- ★ தரனியெங்கும் புகழப்படுவது
- ★ எல்லோரும் விரும்பிப் புகைப்பது
- ★ விற்பனையில் முன்னணியில் நிற்பது

செய்யது பீடியே!

செய்யது பீடி டிப்போ

192, பழைய சோனகத் தெரு, கொழும்பு-12.

கதை வளம்

ஏடு ஒன்று

ரகு ராமன்

தினபதியின் தினம் ஒரு கதைத்
திட்டத்தின் கீழ் அக்டேபர் மாதம்
மிரகரமான கதைகளைப்
பற்றிய விமர்சனம்.

வெளியீடு:

மரபு நிலையம்

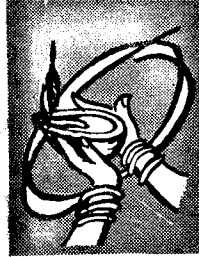
231, ஆதிருப்பள்ளித் தெரு,

கொழும்பு - 13.

This book is the
January '68, Publication
of
The Marapu Nilaiyam

பதிப்புரை

With due acknowledgement to
'DINAPATHI'
The Tamil Daily of
The Independent Newspapers Ltd.

RAHURAMAN'S KATHAI VALAM

Part : ONE

Price : CENTS FIFTY

யார் விரும்பினாலென்ன, விரும்பாவிட்டா
லென்ன சிறுகதை உருவம் உலக மொழிகளின் ஆக்க
இலக்கிய முயற்சிகளிற் சிறப்பிடம் பெற்றுவிட்டது
என்ற உண்மையை மறைக்க முடியாது. ஏனைய மொழி
களிலே நடைபெறும் இலக்கிய நன்முயற்சிகளின்
தாக்குதலிலிருந்து பாதுகாத்துக் கொள்ளத் தமிழ்
மொழி குறுகிய வேலி அமைத்துக் கொள்ளவில்லை
யென்பதும் மகிழ்ச்சிக்குரியது. எனவேதான், கதை
சொல்லும் மரபு தமிழுக்குத் தொன்மை சார்ந்ததாக
அமைந்தாலும், உரைநடையிற் கதை எழுதுங் கலை
யிலே மேனாட்டார் பயிலும் நெறிகளைத் தமிழ்க்
கதைஞரும் ஏற்றனர். இதனாலும் தமிழ்ச் சிறுகதை
இலக்கியம் வளம் பெறுவதாயிற்று. இருபதாம் நூற்
ரண்டின் தமிழிலக்கிய வரலாற்றில் பாரிய பிரதம
பாகத்தைச் சிறுகதை பெறுகின்றது. அதற்கு ஏற்ற
அளவில், தமிழில் அது பற்றிய விமர்சனம் மேற்
கொள்ளப்படவில்லை. கட்சி பிரிந்து வழக்குரைப்
பதையும், தரமான படைப்புக்களை இருட்டடிப்புச்
செய்வதையும், இஷ்டர்களின் தரமற்ற படைப்புக்
களை இலக்கிய அந்தஸ்திற்கு உயர்த்துவதையும்
இலக்கிய விமர்சனம் என்று நினைப்பவர்கள் நம்
நாட்டில் அநேகர். இத்தகையவர்களுடைய வக்கிரப்
போக்கினால், இங்கு நாட்டப்பட்டுள்ள கதைப்
பண்ணையின் உண்மை விளைவுகளைத் தமிழ் கூறும்
உலகம் செப்பமாக அறிந்து கொள்ளத் தவறுகின்
றது. இந்தக் குறையை நன்குணர்ந்து, இக்குறை
யைப் போக்குவான் வேண்டி, பொறுப்புணர்ச்சி
யுள்ள நடுநிலைமை விமர்சனத்தை வளர்த்தல்
வேண்டுமென்ற பணியை இயற்ற மரபு நிலையம்

என்ற நிறுவனம் நிறுவப்பட்டிருப்பதை அறியத் தருவதில் மகிழ்ச்சியடைகின்றோம். மாதந் தோறும் ஒவ்வொரு விமர்சன ஏட்டினை வெளியிடுவது நமது திட்டத்தின் முதலாவது அங்கமாகும்.

தினபதி நாளிதழின் ஆசிரியரும், சுயாதீனப் பத்திரிகா சமாஜத்தின் தமிழ்ப்பகுதித் தலைவருமான எஸ். டி. சிவநாயகம் அவர்கள் புதிய திறமைகளை இனங்கண்டு ஊக்கமளிப்பதில் முந்துபவர். யாழ்ப்பாணத்தின் ஒடுக்கப்பட்ட வர்க்கத்தின் எழுத்தாளரையும், கிழக்கிலங்கை, மலேநாட்டு எழுத்தாளர் பலரையும் 'சுதந்திரன்' பண்ணையிலே வளர்த்த பெருமையும் அவரைச் சாரும். இலக்கிய முயற்சிகளில் சிறுகதை வகிக்கும் முதன்மை இடத்தை நன் குணர்ந்துள்ள அவர், 'தினம் ஒரு கதை' என்ற மகத்தான திட்டத்தை அக்டோபர் மாதம் முதல் தினபதியிலே அமலாக்கியுள்ளார். அவர் இந்த வெளியீட்டுக்கு முன்னுரையும் வழங்கியுள்ளார். அவருக்கு எமது உளங்கனிந்த நன்றிகள்.

பொறுப்புணர்ச்சியுடனும், நடுநிலைமை தவறாத பார்வையுடனும் அக்டோபர் மாதம் வெளியான இருபத்தியேழு சிறுகதைகளை திரு. ரகுராமன் விமர்சித்துத் தினபதியில் ஒரு கட்டுரைத் தொடரை எழுதினார். அதனை மேலும் செப்பனிட்டிச் சிறப்பித்து 'மரபு நிலையம்' தனது தை மாத வெளியீடாக வெளியிடுகின்றது. இதற்கு அனுமதி வழங்கிய தினபதிக்கம், சுயாதீனப் பத்திரிகா சமாஜத்திற்கும் நன்றி கூற நாம் கடமைப்பட்டுள்ளோம்.

வணக்கம்.

மரபு நிலையம்

தரமான சிறுகதை இலக்கியம் வளர்ச்சியுடைய வேண்டுமானால், அதற்கு இரண்டு காரியங்கள் நடைபெற வேண்டும்:

1. தரமான நல்ல சிறுகதைகள் நிறைய எழுதப்பட வேண்டும்.
2. தரமான சிறுகதைகளை இனம் கண்டு கொள்ளக் கூடியதாக நடு நிலை விமர்சனங்கள் வெகுவாக வெளி வரவேண்டும்.

தரமான சிறுகதைகளை எழுதக் கூடிய ஆற்றல் நம்மிடையே வாழும் இனம் எழுத்தாளர் பலருக்கு இயல்பாகவே அமைந்திருந்தும், அந்த ஆற்றல் வெளி உலகுக்குத் தெரியப் போதிய வாய்ப்பும் வசதியும் இல்லாமல் இருந்தது.

நான் சுதந்திரன் ஆசிரியராக இருந்த போதும் வீரகேசரி ஆசிரியராக இருந்த போதும் பல புதிய சிறுகதை எழுத்தாளர்கள் தோன்றுவதற்கு அவ்விதங்களைக் கொண்டு ஓரளவு வழிசெய்ய முடிந்தது. ஆயினும், நாட்டில் செழித்து வளரும் கதை வளத்துக்கு வாரம் ஓரிரு கதைகளைப் பிரசுரிப்பதன் மூலம் எந்த ஒரு பத்திரிகையும் ஈடுகொடுக்க முடியாது என்பதை உணர்ந்திருந்ததனால், தினபதியில் தினம் ஒரு சிறுகதைத் திட்டம் ஆரம்பிக்கப்பட்டது.

தினம் ஒரு சிறுகதை பிரசுரிக்கும் அளவிற்கு கதைகள் கிடைக்குமா என்று சிலர் சந்தேகப்பட்டனர். இன்று தினபதிக்கு கிடைத்து வரும் சிறுகதையின் தொகையைப் பார்க்கும் போது, இடமும் வசதியுமிருந்தால், தினமும் ஐந்து கதைகள் கூடப் பிரசுரிக்கலாம் என்று தோன்றுகிறது. தினபதியின் தினம் ஒரு சிறுகதைத் திட்டத்தின் மூலம் பல தரமான சிறுகதைகள் கிடைத்துவருகின்றன. மேலும் தரமான சிறுகதை உருவாவதற்கு நடு

நிலைமை விமர்சனம் அவசியம் என்று பட்டது. அந்தப் பணியைப் பலரும் பாராட்டும் வகையில் வெற்றிகரமாக நிறைவேற்றி வருகிறார் திரு. ரகுராமன்.

கதை எழுதும் கலையை விருத்தி செய்து வரும் 'தினபதி', விமர்சனக் கலையையும் கூடவே வளர்க்கிறது. இதனால் கிடைத்த ஒரு சிறந்த விமர்சகர் தான் திரு. ரகுராமன். அவர் எழுதிய விமர்சனக் கட்டுரைகளுள் ஒன்று இப்போது நூல் வடிவில் வெளி வருவதால் அது பாதுகாத்து வைக்கப் பயன்படுவதாகும்.

நல்ல சிறுகதைகள் எழுத வேண்டும் என்று ஆசைப் படுபவர்கள், இந்த விமர்சனம் கட்டுரையைக் கருத்தூன்றிப் படிப்பதன் மூலம் கதை அமைப்பில் ஏற்படக் கூடிய சிறு சிறு தவறுகள், குழப்பங்கள், குறைபாடுகள் ஆகியவற்றிலிருந்து விடுபட்டுச் சிறப்பான சிறுகதைகளை எழுதும் ஆற்றலைப் பெறுவர் என்பது திண்ணம்.

விமர்சனம் என்றால் அது உண்மையை ஒளிக் காமல், ஆனால் இதமாக எடுத்துக் கூறும் ஒரு கலையாகும். "உண்மை கசப்பானது" என்பது ஒரு வாக் கியம். இதன்படி, விமர்சனம் சில சமயம் சிலருக்கு கசப்பாகவும், அமைந்து விடுவது உண்டு. அது தவிர்க்க முடியாதது. கசப்பான மருந்தையும் விருப் போடு உண்டாஸ்தான் நோய் குணமாகும்.

தினபதி மூலம் அறிமுகமாகும் எந்த ஒரு சிறு கதை எழுத்தாளனும் தனது சிருஷ்டிகள் மூலம் சிரஞ்சீவித்துவம் பெற்று வாழ வேண்டும் என்பதே 'தினபதி' ஆசிரியர் என்ற முறையில் என்னுடைய நீங்காத ஆசையாகும். உண்மையை உணரும் சகல எழுத்தாளரும் நூலுருவில் வெளிவரும் கதைவளம் வரிசையை பெரிதும் வரவேற்பார்கள் என்றே நம்புகிறேன்.

எஸ். டி. சிவநாயகம்

கொழும்பு
1-1-1968

ஆசிரியர்: தினபதி

"தினபதி"யின் தினம் ஒரு கதைத் திட்டம் அக்டோபர் முதலாந் தேதியன்று அமலாக்கப்பட்டது. அம்மாதத்தில் மொத்தம் இருபத்தியேழு கதைகள் பிரசுரமாகியிருந்தன. இக்கதைகளை அவ் வப்போது வாசித்த பொழுது நினைவில் வைத்துக் கொண்டவற்றையும், நினைவில் வைத்துக் கொள்ளத் தவறியவற்றையும் ஆதாரங்களாகப் பற்றி, விமர் சன அபிப்பிராயம் எழுதுதல் முறையன்று என்ற கரி சனையினால், அக்கதைகள் அனைத்தையும் கூட்டு மொத்தமாக மீண்டும் படித்து முடித்தேன். அப் பொழுது என் மனதில் எழுந்த உணர்ச்சிகளினாலும், அவ்வுணர்ச்சிகளிலெழுந்த எண்ணங்களினாலும் உரு வான அபிப்பிராயங்களை ஈழத்து வாசகர்களுக்கும் பொதுவாகவும், 'தினபதி' மதிப்பு வைத்திருக்கும் எழுத்தாளர்களுக்கும் இளம் எழுத்தாளர்களுக்கும் குறிப்பாகவும் அறியத் தருதல் பயனுள்ள இலக்கி யப் பணியாகும் என்ற எண்ண விதையின் விளைவு இது.

... 'தினபதி' துணிவான ஒரு திட்டத்தை முன் வைத்தது; இதனால், அது தமிழகத்து நாளிதழ்களையும், ஆங்கிலத் தினசரிகளையும் சிறுகதை ஆக்கத் துறையில் ஊக்கத் தருவதில் விஞ்சி விட்டது" என்று பலரும் ஒரு முகமாகப் பாராட்டினார்கள். அத்துடன், "இளம் எழுத்தாளர்களுக்கு இவ்வளவு விரிந்த களம் அமைத்துக் கொடுப்பது உண்மையில் வரப்

பிரசாத மாகும்'' என்று பிரசுர களமின்றித் தவித்த இளவல்கள் குதூகலித்தார்கள். தின்பதியின் துணிச்சலென்ற ஒரு புறமும், விரிவான களம் அமைத்துக் கொடுத்தது என்ற மறுபுறமும் இரண்டு இலக்கிய நன் முயற்சிகளாம். இம்முயற்சிப் பெறு பேறுகள் பிரசுரமான கதைகளின் தரத்திற்கு அப் பாலும் உயர்ந்து நிற்கின்றன.

கதைகளின் தரத்தைப் பொறுத்துத் தினம் ஒரு கதைத் திட்டம் சாதித்தது என்ன? ஈழத் தமிழிலக் கிய உலகில் அதனால் ஏற்படக் கூடிய தர்க்கம் என்ன? இளம் எழுத்தாளரின் கன்னிப் படைப்பு களிலே தரமானவை தேறுகின்றனவா? ஏன் அவை தரமான படைப்புக்களாகக் கருதப்படல் வேண்டும்? இலக்கியப் பற்றினால் ஏற்படும் இத்தகைய வினாக்களுக்கு விடை காணுதலும் பயனுள்ளதே.

என் நோக்கம்

முதற் குழந்தையை ஈன்றெடுத்த தாயின் களிப் பிற்கும், தனது முதலாவது கதையை அச்சிலே பார்க்கும் இளம் எழுத்தாளனின் களிப்பிற்கும் ஒற்றுமை இருப்பதாகச் சாதாரணமாகக் கூறுவார்கள். தன்னுடைய கன்னி அறுவடையே ஓரளவிற்கு இலக்கிய தரத்தையும் எட்டிப் பிடித்துள்ளது என்பதை ஓர் ஆரம்ப எழுத்தாளன் அறியும் பொழுது, அவனுடைய ஆக்க இலக்கிய ஊற்று, உற்சாகத்துடனும் செழுமையுடனும் சிருஷ்டி இலக்கியக் கழனியிலே பாயத்தொடங்கும் என்பது நிச்சயம்.

அவ்வாறு இளைய சந்ததியினரை உற்சாகப் படுத்துவதும் இலக்கியகாரரின் கடமையாகும். உற்சாகப் படுத்துகின்றோம் என்ற எண்ணத்தில், இலக்கி

யத்தரம் எய்தத் தவறும் சிருஷ்டியைத் தப்பிதமாகப் போற்றுவதும் மோசடியாகும்; போவியான இலக்கிய மதிப்பீடுகளைக் காமிக்கச் செய்யவும், இதனால் இவ்விளம் எழுத்தாளர்களை வம்புப் பிஞ்சுகளாக உதிர்ந்து விடச் செய்ய ஊக்கும் அலுவலாகவும் அமைந்துவிடக் கூடும். ஆரம்பத்தில், ஆக்க பூர்வமான ஆலோசனைகள் எல்லோருக்கும் இனிப்பாக இருக்க மாட்டாது. இளம் ஆர்வத்தினைச் சிதைக்க வேண்டுமென்ற குறுகிய எண்ணமும் எனக்குக் கிடையாது. குறைகளைப் புரிந்து கொண்டு, இளம் எழுத்தாளர்கள் மேலும் நல்லனவற்றைப் படைத்துத் தரல் வேண்டுமென்ற நன்னோக்கத்திற்காகத்தான் குறைகளையுஞ் சுட்டிக் காட்ட விழைந்தேன் என்பதைச் சம்பந்தப்பட்ட எழுத்தாளர்கள் அறிந்து கொள்ளுதல் நன்று. கன்னிப் படைப்புகள் எல்லாம் சாமுத்திரிகா இலட்சணங்கள் அனைத்துமே பெற்று முழுமையாக விளங்க வேண்டும் என்று எதிர்பார்ப்பதும் தப்பு.

இந்தப் பிரமேயத்தை நமது விமர்சனத் தளமாக அமைத்துக் கொண்டால், விசாரணைக்கு எடுத்துக் கொண்ட கதைகளை அக்கு வேறு ஆணி வேறுகப் பெயர்த்துப் பார்த்து, நமது விமர்சன மேதைமையை நிலைநாட்ட வேண்டுமென்ற அர்த்தமுமில்லை. சுய மேதைமையை நிலைநாட்ட எழுதப்படும் விமர்சனங்கள் பெரும்பாலும் அழிவு விமர்சனங்களாக அமைந்துவிடுகின்றன என்பது என் கட்சி. அத்தகைய வித்துவ வியர்த்தமான அலுவலில் எனக்கு ஈடுபாடுங் கிடையாது. எனவே, ஆக்க பூர்வமான விமர்சன ஆலோசனைகளை எழுதுவதுதான் நான் விரித்துள்ள முயற்சியாகும். அக்டோபர் மாதக்

கதைகளை நான் எத்தகைய விமர்சனத் தளத்தி லிருந்து நோக்குகின்றேன் என்பதை விளக்குவதற்கு மேற்போந்த விளக்கமுந் தேவைதான்.

பிராந்திய அடிப்படையில் முயற்சிப் பெறுபேறுகள்

சிறுகதையின் குண நலன்களை ஆராய்வதற்கு முன்னர், 'தினபதி'க் களம் நிரூபித்துள்ள சில பொதுவான உண்மைகளைக் குறித்து வைப்பது நல் லது. இதற்காக நான் வட்டாரங்களாகப் பிரித்து வைத்து வழக்குரைக்கின்றேன் என்று யாராவது குறை கூறுதல் பொருந்தாது. பிராந்தியத்தில் வேருன்றி முளை கொள்ளும் அதே வேளையில், உல கிற்குப் பொதுமையான தொனிப்பொருளை ஒலிக் கும் இலக்கியமே காலத்தை வென்ற இலக்கியமாக உயருகின்றது என்பதை ஒப்புக் கொண்டால், இந்த வட்டாரப் பகுப்பு முறை கூட, குறுகிய வட்டார நலன்களுக்கு அப்பாற்பட்ட இலக்கிய விசாரணையே என்பதையும் ஒப்புக் கொண்டதாகவே வேண்டும்.

தினபதி மதிப்பு வைத்திருக்கும் எழுத்தாளர் பட்டியலில் அறுபதுக்கும் மேற்பட்ட எழுத்தாளர் களுடைய பெயர்கள் சாணப்படுகின்றன. (இவர் கள் அனைவரும் சிருஷ்டி ஆற்றலில் ஒத்த தரத்தின ரல்லர் என்பது யாவரும் அறிந்த உண்மை.) இவர் களுள் ஐம்பது சதவீதத்திற்கு மேற்பட்டவர்கள் யாழ்ப்பாண எழுத்தாளராவர். கடந்த தலைமுறை களிலே, சிறுகதை எழுத்து முயற்சிகளில் ஈடுபட்டுக் கணிசமான வெற்றியை ஈட்டியவர்களுட் பெரும் பாலானோர் யாழ்ப்பாணத்து எழுத்தாளரேயாவர் என்ற உண்மையை இது நிலை நாட்டுகின்றது. சென்ற தலைமுறையிலே தோன்றிய அளவிற்கு

யாழ்ப்பாணப் பிராந்தியத்தில் புதிய எழுத்தாளர்கள் தோன்றத் தவறி விட்டார்கள் என்ற உண்மை அக்டோபர் மாதக் கதைகளைக் கூட்டு மொத்த மாக வாசிக்கும் பொழுது, ஆலக்கமாகத் தென் படுகின்றது.

அக்டோபர் மாதக் கதைகளுள், ஐந்து கதைகளை யார் சிபார்சு செய்தார்கள் என்ற விபரம் அறி விக்கப்படவில்லை. இவற்றுள், மூன்று கதைகளை அறிமுகப்படுத்தியவர்கள் வேறு பத்திரிகைகளிற் கடமையாற்றுவதினால், அவர்களுடைய பெயர் விபரங்கள் வெளியிடப்படவில்லை என்ற குறிப்புக் காணப்படுகின்றது. மீதமுள்ள இருபத்திரண்டு கதை களைச் சிபார்சு செய்தவர்களுடைய பெயர் விவரங்கள் பிரசுரமாகியிருக்கின்றன. கிழக்கு மாகாண எழுத் தாளர்களான வ. அ. இராசரத்தினம் மூன்று கதை களையும், நவம், அ. ஸ. அப்துஸ் ஸமது ஆகி யோர் இவ்விரண்டு கதைகளையும் சிபார்சு செய் துள்ளார்கள். மலையக எழுத்தாளர் தெளிவத்தை ஜோஸப் மூன்று கதைகளைச் சிபார்சு செய்துள்ளார். ஏனையோர் தலா ஒவ்வொரு கதைகளை அறிமுகப் படுத்தியுள்ளனர். இவற்றை அவதானிக்கும் அதே வேளையிற் பிறிதொரு உண்மையும் புலனாகின்றது.

பிரசுரமான கதைகளுட் பேர்பாதிக்கதைகள் கிழக்கு மாகாணத்து இளம் எழுத்தாளர்களால் எழுதப்பட்டவையாகும். அவற்றிலும் பேர் பாதிக்கதைகள் முஸ்லிம் எழுத்தாளர்களால் எழுதப்பட்டனவாம். எஸ். எல். எம். ஹனிபா என்பவர் மட்டுமே ஒரே மாதத்தில் இரண்டு கதைகளை எழுதிப் பிரசுரித்துள்ளார்.

அடுத்து அதிகமான சிறு கதைகளை எழுதிய பெருமை மலையக எழுத்தாளர்களைச் சாருகின்

றது. திருச்செந்தூரன் அறிமுகப்படுத்திய கதையையுஞ் சேர்த்து மொத்தம் ஐந்து சிறுகதைகள் மலையகத்தைக் களமாகக் கொண்டவை. மலையக எழுத்தாளர்களுடைய கதைகளிலே புதியவீறும், தமது மக்களின் அவலங்களுக்கு இலக்கியவடிவம் கொடுக்கவேண்டுமென்ற துடிப்பும் மண்டிக் கிடப்பதைக் காணலாம். செங்கைஆழியான், கே. எஸ். ஆனந்தன், சொக்கன், உதயணன் ஆகிய யாழ்ப்பாண எழுத்தாளர்களாற் சிபார்சு செய்யப்பட்ட எந்தக் கதைதானும் யாழ்ப்பாண 'மண்வாசனை'யையும், யாழ்ப்பாணக் கலாசாரத்தையும் பிரதிபலிக்கவில்லை.

‘எஸ். பொ.’வின் தீர்க்கதரிசனம்

இவற்றை ஒட்டு மொத்தமாக அவதானிக்கும் பொழுது, 1963-ஆம் ஆண்டில் மட்டக்களப்பில் நடைபெற்ற தமிழ் விழாவில், ஈழத்தின் முன்னணி எழுத்தாளர் திரு. எஸ். பொன்னுத்துரை வெளியிட்ட கருத்தொன்று இப்பொழுது ஞாபகத்திற்கு வருகின்றது. அவர் அன்று பின்வரும் சாரப்பட்டுப் பேசினார்:

“ ஈழத்தின் சிறுகதை இலக்கிய முயற்சிகளின் முன்னோடிகள் யாழ்ப்பாண எழுத்தாளர்களேயாவர் ‘சுதந்திர’னின் சிறுகதை இலக்கிய சகாப்தத்தின்போது, கிழக்கு மாகாண எழுத்தாளர்களும் யாழ்ப்பாணத்தின் ஒடுக்கப்பட்ட வர்க்கத்தின் எழுத்தாளர்களும் தலையெடுத்தார்கள். 1960-ஆம் ஆண்டுவரை வ. அ. இராசரத்தினம், ‘பித்தன்’ ஆகிய ஒரு சிலரின் நல்ல கதைகளைத் தவிர, ஏனைய நல்ல சிறுகதை ஆக்கங்களை யாழ்ப்பாணத்து எழுத்தாளர்களே படைத்தார்கள் என்பது மறுப்பதற்

கில்லை. ஆனால், சமீப காலத்தில் ஒரு தேக்கத்தைக் காணக் கூடியதாக இருக்கின்றது. யாழ்ப்பாணத்து எழுத்தாளர்கள் பலர் புதிய பிரகரணச் சுருதி பேதங்களை அவதானிக்க மறுத்து, அரைத்த மாவையே அரைக்கும் விவகாரத்தில் ஈடுபட்டிருக்கின்றார்கள். இந்தப் புதிய பிரகரண ஒலிகளை அவதானித்து நல்ல சிறுகதைகளை ஆக்கித் தரக் கிழக்கு மாகாண எழுத்தாளர்கள், குறிப்பாக இளம் முஸ்லிம் எழுத்தாளர்கள் முந்துகிறார்கள். குடியுரிமை மறுக்கப்பட்டு, ஒடுக்கப்பட்ட மலையக மக்களின் இதயக் குமுறலைச் சித்திரித்து ஈழத்தின் தமிழ் இலக்கியத்திற்குப் புதிய வீறினைப் பாய்ச்சும் பணியில், மலையக-இளைஞர் ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள். இந்த எழுச்சிக்கு இனிய நண்பர்கள் இர. சிவலிங்கம், திருச்செந்தூரன் ஆகியோர் தளபதிகளாகத் தலைமை தாங்குகின்றார்கள்... இன்னும் பத்து வருட காலத்தில், காலத்தை எதிர்த்து வாழ வல்ல சிறுகதைகளைப் படைத்துத் தருவதில் முஸ்லிம் எழுத்தாளர்களும், மலையக எழுத்தாளர்களும் முன்வரிசையிலே நிற்பார்களென்பது திண்ணம்...”

ஐம்பதுக்கும் மேற்பட்ட யாழ்ப்பாண எழுத்தாளர்கள் குழுமியிருந்த அவையிலேதான் இதனை எஸ். பொ. கூறினார். பின்னரும் நாட்டின் பல பாகங்களிலும் நடைபெற்ற கூட்டங்களிலும் இந்தக் கருத்தினை வலியுறுத்தி வந்தார். தினபதியிற் பிரசுரமான இருபத்தியேழு கதைகளையும் ஒன்றாகப் படித்து முடித்ததும் அவர் அன்று வெளியிட்டது தீர்க்கதரிசனமான கருத்து என்ற உண்மை புலனாகுகின்றது.

இலக்கியத்தில் தாலி

இனி, அக்டோபர் மாதக் கதைகளின் குணநலன்களைப் பார்ப்போம்.

பா. பாலேஸ்வரி அறிமுகப் படுத்தி, முதலாவது கதையாகப் பிரசுரிக்கப்பட்ட புரட்சிபாலனின் 'மன்னிப்பு', கே. எஸ். ஆனந்தன் அறிமுகப் படுத்திய விநோதினியின் 'தாலி' ஆகிய இருகதைகளும் ஒரு வகையில் நல்ல கதைகள். காலங் காலமாகத் தாலி என்னும் ஆபரணத்திற்குத் தமிழ்ச் சமூகம் ஏற்றியுள்ள புனிதத்துவத்தையும், அதற்கும் கணவன் - மனைவியின் தாம்பத்திய உறவுக்குமுள்ள தொடர்பையும் இவ்விரு கதைகளும் புதிய கோணத்தில் அலுங்குகின்றன. இன்றைய நாடக உலகத்திலும் தாலி பற்றிய சர்ச்சை வலுத்துள்ளது. *The Doll House* என்ற இப்ஸனின் அமர நாடகத்தைத் தழுவி 'பெண்பாவை' என்ற நாடகத்தை 'தேவன் - யாழ்ப்பாணம்' அமைத்துள்ளார். "மதமாற்றம்" என்ற தரமற்ற நாடகத்தைப் பிரசார பலத்திலாவது பிரபலப்படுத்த வேண்டும் என்ற உள்ளக் கிடக்கையை மறைத்து, வட்டார நலம் பேணும் ஒரு கோஷ்டி, 'பெண்தன் தாலியைக் கழற்றிக் கணவனிடம் ஒப்படைத்தல் தமிழ் மரபா?' என்று கூச்சல் போடுகிறார்கள். இதில் விசேடம் என்ன வென்றால், கூச்சல் போடுபவர்கள் சமய ஆசாரத்தைப் பேணுபவர் ஊழமல்லர்; தாலிக்குப் புனிதத்துவம் இருக்கின்றது என்று ஒப்புக் கொள்பவர்களும்ல்லர். பெண்ணின் உணர்ச்சி நிலையில் தாலிக்குள்ள மதிப்புத்தான் முக்கியமானது. கணவன் கட்டிய தாலியைக் கழற்றி வைத்து விட்டு, இன்னொரு இஷ்டனுடன் சோரம் போகும் ஒருத்தியைப் பற்றி எஸ். பொன்னுத்துரை ஒரு கதை எழுதியிருக்கின்றார். தாலிக்குக் கொடுக்கும் மதிப்பை, அதனைக் கட்டிய புருஷனுக்குக் கொடுக்காத விசித்திர பாத்திரம் அது! வழக்கிலுள்ள நாடோடிப் பாடலொன்று, "...இந்தாடா, உன் தாலி!" என முடிகின்

றது என்று ஒரு நாடோடிப் பாடலை மக்கள் கவிமணி மு. இராமலிங்கம் அவர்கள் நயம் பட எடுத்துக் கூறிய சம்பவம் இப்பொழுதும் நன்றாக ஞாபகமிருக்கின்றது. நாட்டுப் பாடல் பாடிய பெண்ணின் தளத்தில் தாலியைக் கழற்றி எறிவதுகூட விரசமானதல்ல. இவற்றைச் சிந்தித்துப் பார்க்காமல் வெறும் உமியைக் குற்றும் வியர்த்தத்தில் சர்ச்சைக்காரர்கள் ஈடுபட்டிருக்கின்றார்கள்.

வளர்ந்த எழுத்தாளர்களிலும் பார்க்கச் சற்றே துணிச்சலுடன், 'மன்னிப்பு', 'தாலி' ஆகிய கதைகள் இளம் எழுத்தாளர் இருவர் எழுதியுள்ளார்கள்.

சபாபதிக் கிழவர் என்ற அருமையான பாத்திரத்தைப் படைப்பதில் புரட்சிபாலன் நல்ல வெற்றி பெற்றுள்ளார். "நீர் தொட்டுத் தாலி கட்டிய பெஞ்சாதி" என்று திரும்பத் திரும்ப ஞாபகமுட்டி, அந்த ஞாபகச் சரட்டிலே சபாபதிக் கிழவரின் எண்ணங்களையும், உணர்ச்சிகளையும் பின்னியிருப்பதும் நன்றாக இருக்கிறது. "மன்னிப்"பை எழுதிய புரட்சிபாலனுக்கும், இத்தகைய ஒரு பிரச்சினைக் கதையைத் துணிவுடன் அறிமுகஞ் செய்த பெண் எழுத்தாளர் வரிசையில் முன்னணியில் நிற்கும் பா. பாலேஸ்வரிக்கும் என் பாராட்டுக்கள்.

'தாலி'யில், கணவன் - மனைவிக் கிடையிலுள்ள தாம்பத்தியப் பிணக்கின் ஒரு பயங்கர உண்மையை, மிக அநாயாசமாகக் கூறுவதில் விநோதினி வெற்றி பெற்றுள்ளார். இக்கதையின் இறுதி இரண்டு பத்திகளையும் நீக்கியிருக்கலாம். அவை பிரசாரத் தொனி மிகுந்த கட்டுரையின் அமைப்பிலே இடம் பெற்று, கதையின் அழகிற்கு ஊறு விளைவிக்கின்றன.

மலையகத்தின் ஒலி

திருச்செந்தூரனாற் சிபார்க்கெய்யப்பட்ட வடக்கு மாத்தளை வடிவேலனின் 'கண்கள்' என்ற கதையும், தெளிவத்தை ஜோசப்பினால் அறிமுகஞ் செய்யப்பட்ட பூரணியின் 'பிள்ளை மடுவத்திலே...' என்ற கதையும் பிறிதொரு வகையிற் சிறந்த கதைகளாக விளங்குகின்றன. இவ்விரு கதைகளும் மலையக மக்களின் உணர்ச்சிக் குமுறல்களையும், மன அவசங்கங்களையும் நேர்மையாகச் சித்திரிக்கின்றன. மலையக மக்களின் மத்தியிற் பயிலப்படும் சொற்களும் கலைத்துவ அழகுடன் கையாளப்பட்டிருக்கின்றன.

இவ்விரு கதைகளிலும் 'கண்கள்' ஒரு மாற்று உயர்வானது. 'முழுச்சாக்கு', 'புளிமுட்டை' ஆகிய பாத்திரங்கள் மனதிற் பதியும் வகையில் உருவாக்கப்பட்டுள்ளன. 'முழுச் சாக்'கைக் குறும்புக்காரச் சிறுவர் வேடிக்கையாகச் சாகடிக்கும் திருப்பம் நன்றாகவுள்ளது.

“பிள்ளை மடுவத்திலே...” கதையில் வரும் பழநி வள்ளி ஆகிய இரு பாத்திரங்களும் சராசரியான மலைநாட்டுத் தொழிலாளர்களைப் பிரதிபலிப்பனவாக அமைந்துள்ளன; இயல்பான பிரதிபலிப்புகளைச் சமைப்பதில் பூரணி வெற்றி பெற்றுள்ளார். குழந்தையின் மரணம் சற்றே செயற்கையாகவும், வலிந்து புகுத்தப்பட்டதாகவுந் தோன்றுகின்றது. சாதாரண மிருகங்கள்கூட அனுபவிக்கும் சந்ததி பெருக்கும் சுகத்தைத்தானும் தோட்டத் தொழிலாளர் அனுபவிக்க வசதியற்றவர்களாக வாழ்கிறார்கள் என்ற அதித உணர்ச்சிப் பலிதத்தை வாசகர் மனத்திலே ஏற்படுத்துதல் வேண்டும் என்ற எண்ணத்திலே இது புகுந்து கொண்டது போலும்!

எஸ். எல். எம். ஹனிபா 'பொம்மைகள்', 'உலகில் ஒரு குழந்தை' ஆகிய இரண்டு கதைகளை எழுதியுள்ளார். முன்னதை எஸ். பொன்னுத்துரையும், பின்னதை எம். ஏ. ரஹ்மானும் அறிமுகஞ் செய்துள்ளார்கள். இந்தக் கதைகளில் ஓரளவு முதிர்ச்சியான வாழ்க்கைக் கண்ணோட்டத்தைக் காணக்கூடியதாக இருக்கின்றது. வாழைச்சேனைக்கு அண்மையிலுள்ள மீரோவோடைக் கிராமத்தை இக் கதைகள் பகைப்புலங்களாகக் கொண்டுள்ளன. பணக்காரருடைய போலி ஆசாரங்களைச் சாடுவதிலும், ஏழைகளின் சோகக் குரலுக்கு இரங்குவதிலும் ஹனிபா ஈடுபாடு காட்டுகிறார். கிழக்கிலங்கை முஸ்லிம் மக்களின் வாழ்க்கையை அறிவதற்கு ஏற்ற இரு சாளரங்களாக இக்கதைகளை அமைப்பதில் ஆசிரியர் வெற்றி பெற்றுள்ளார். அத்துடன் முஸ்லிம்களின் பேச்சுத் தமிழை வண்ணமுடன் கையாண்டுள்ளார். கதையின் பகைப்புலத்தை இவர் மிகவும் விரிவாக விபரிப்பதினால், அதன் பளுவில் கதை நிகழ்ச்சிக் கூறுகள் சற்றே நசிந்து போய்விடுகின்றன. இந்தக் குறையை நிவர்த்தி செய்து எழுதினால் கதைகளின் தரம் உயர வழியுண்டு. 'பொம்மைகள்' உருவகஞ் சார்ந்த பொருத்தமான தலைப்பு. 'உலகில் ஒரு குழந்தை' என்ற கதையில் வரும் பணக்காரப் பெண் — அதுவும் ஒரு முஸ்லிம் பெண் — சோரம் போய் எட்டு ஆண்டுகளுக்குப் பின்னர் விவாகஞ் செய்கின்றாள் என்பது பொருத்தமானதாக இல்லை. இருப்பினும், காதர் சாய்பு மறக்கமுடியாத சிறுவன்; — அருமையான பாத்திர வார்ப்பு.

காதர் சாய்புவை நினைக்கும் பொழுது,

இன்னொரு சிறுவனின் ஞாபகமும் வருகின்றது. அவன் பெயர் மோகன். அவனை 'இப்படியும் ஒரு சித்தி' என்ற கதையிலே சந்திக்கலாம். இக்கதை கிளிவண்ணனால் எழுதப்பட்டு, தெளிவத்தை ஜோசப்பினாற் சிபார்சு செய்யப்பட்டது. "சித்தியின் உள்ளம் விளாம்பழம் போன்றது; பார்வைக்குக் கடினம், உள்ளே கனிவு" என்பது தான் இக்கதையின் தொனிப் பொருள். கூட்டுக் குடித்தனத்திலெழும் மனப் புகைச்சல்களை மூடி மறைக்கச் சம்பந்தப்பட்டவர்கள் எடுக்கும் பிரயத்தனங்களைக் கலாநயத்துடன் கிளிவண்ணன் எழுதியுள்ளார். அதீத உணர்ச்சிப் பலிதத்தை ஏற்படுத்தும் சகக் கதைகளுள் இது நல்ல கதையாக அமைந்துள்ளது.

'பிள்ளை மடுவத்திலே...', 'இப்படியும் ஒரு சித்தி' ஆகிய இரண்டு தரமான சிறுகதைகளை அறிமுகஞ் செய்த தெளிவத்தை ஜோசப்பினால் அறிமுகஞ் செய்யப்பட்ட பிறிதொரு கதை 'நேசம் மறக்கவில்லை' நெஞ்சம்' என்பதாகும். இதனை எழுதியவர் மொழிவாணன். இதன் கதை நிகழ்ச்சிக்கூறு நிறைவேறுத காதல். "...பேசக்கூட நா எழவில்லை... அம்மலரை என் மனைவியின் கைகளில் திணித்தான்" என்ற இடத்திலே கதையை முடித்திருக்கலாம்; அதற்குப் பின்னரும் கதையை நீட்டி, சுமதியையும் கதிரவனையும் சாகடித்திருக்கத் தேவையில்லை. எழுத்தாளனுக்கு நீதிபரிபாலனஞ் செய்யும் அதிகாரங் கிடையாது என்பதைத் தேர்ந்த எழுத்தாளன் ஒப்புக்கொள்ளுகின்றான்.

ஓரளவு தரமான கதைகள்

எஸ். சண்முகநாதன் சிபார்சு செய்த திருமலை அ. சந்திரனின் 'சோதனை', ஆ. தங்கத்துரை சிபார்சு

செய்த லீலா கனகசூரியத்தின் 'வாவாச்சி', அன்பு மணி சிபார்சு செய்த செ. குணரத்தினத்தின் 'தடுமாற்றம்', சொக்கன் சிபார்சு செய்த க. கணபதிப்பிள்ளையின் 'உறவுக்கு ஒருத்தி', அ. ஸ. அப்துஸ்ஸமது சிபார்சு செய்த பொத்துவில் ஜெளபர் மௌலானாவின் 'ஜெஸிமா ஏன் சிரித்தாள்?' ஆகிய ஐந்து கதைகளும் ஓரளவு தரமான கதைகள் என்ற வகையைச் சார்ந்தன. அதற்காக, இவையனைத்தும் ஒத்த தரத்தன என்று கொள்ளத் தேவையில்லை. தரத்திற்கேற்ற வரிசை இவற்றிலும் இருக்கத்தான் செய்கின்றது.

இவற்றுள் முதலிடத்தை திருமலை அ. சந்திரன் எழுதியுள்ள 'சோதனை' என்ற கதை பெறலாமென நினைக்கின்றேன். அக்டோபர் மாதத்தில் இக்கதை மட்டுமே கத்தோலிக்கச் சூழலைப் பிரதிபலிப்பதாக எழுதப்பட்டுள்ளது. மடுமாதா ஆலயத்தையும் அங்கு குழுவும் திருவிழாக் கூட்டத்தையுஞ் சுற்றிச் சுழல் கின்றது கதை. பிள்ளை காணாமற் போவதும், 'இரக்கத்தின் ராக்கினியான' மடுமாதாவின் மேலுள்ள கெட்டியான விசுவாசத்தினால் பிள்ளை மீண்டுங் கிடைப்பதும் மிகச் சாதாரணக் கதைநிகழ்ச்சிக் கூறு கட்டைப்பதும் மிகச் சாதாரணக் கதைநிகழ்ச்சிக் கூறு கத்தோன்றுகின்றது. தெளிவும், எளிமையும் சார்ந்த கதையின் உருவ அமைப்பு அந்த மெல்லிய கதை நிகழ்ச்சிக் கூறுக்குப் பொலிவூட்ட உதவுகின்றது.

லீலா கனகசூரியத்தின் 'வாவாச்சி' நிறைவேறுத காதல் என்ற சாதாரண நிகழ்ச்சியைச் சுற்றித்தான் பின்னப்பட்டிருக்கின்றது. இருப்பினும், 'வாவாச்சி' என்ற பாத்திரம் மனத்தில் நிற்கக்கூடிய விதத்தில் வடிக்கப்பட்டிருக்கிறது. நந்தினியினுடைய மூட நம்பிக்கையுடன் கதையைத் தொடங்கி, அவளுடைய மூட நம்பிக்கையுடனேயே அதனை முடித்

திருப்பது அழகாக அமைந்துள்ளது. நாய் கடித்த அதே வாரத்தில் வாவாச்சி இறந்து போனது நம்ப முடியாததாக இருக்கிறது. ஒருவன் தலையிட்டுத் தவிர்க்கக்கூடிய வேறொரு நம்பத் தகுந்த விபத்தில் வாவாச்சி இறந்திருப்பதாகச் சித்திரித்திருந்தால் கதையின் கட்டுக் கோப்பு மேலும் வலுப்பெற்றிருக்கும்.

செ. குணரத்தினம் எழுதியுள்ள 'தடுமாற்றம்' என்ற கதையின் சிறப்பு ஒ ஹென்றி பாணியில் அமைந்துள்ள திடீர் முடிவிலேதான் தங்கியுள்ளது. திடீர் முடிவுடன் பூர்த்தியாகும் கதைகளுக்கு ஒரு காலத்தில் நிரம்பவும் 'மவுசு' இருந்தது. 'திடீர் முடிவு' என்பது இலக்கிய தரத்திற்கு அப்பாற்பட்ட ஒருவித 'ஏமாற்று வித்தை' என்று கருதும் இலக்கிய விமர்சகர்களும் இருக்கிறார்கள். ஆனால், இடைத் தட்டு வாசகர்கள் — குறிப்பாகப் பெண்கள் — இந்த ரகக் கதைகளை விரும்பி வாசிக்கிறார்களென்பது மறுப்பதற்கில்லை. திடீர் முடிவுக் கதைகளே நன்றாக அமைகின்றன என்ற அபிப்பிராயத்தில் நம்பிக்கை வைத்திருக்கும் அன்புமணி இக்கதையைச் சிபார்சு செய்திருப்பது மிகவும் பொருத்தமானதே!

சொக்களுற் சிபார்சு செய்யப்பட்ட 'உறவுக்கு ஒருத்தி...' என்ற கதையிலே ஓரளவிற்கு யாழ்ப்பாணக் கலாசாரத்தின் சாயல் விழுந்திருக்கிறது. ஓரளவிற்கு என்ற சொல்லை நியாய பூர்வமாக உபயோகித்துள்ளேன். சரிந்து கொண்டு வரும், ஆசாரத்தின் ஆதிக்கக் கொடுமையைச் சித்திரிக்கும் ஒரு வகை 'மணம்'— ஒரு குறிப்பிட்ட இலக்கியக் கோஷ்டியைச் சேர்ந்தவர்களுடைய கதைகளிலே வீசும் 'மணம்'— இக்கதையிலே வீசுகின்றது.

இதனை க. கணபதிப்பிள்ளை தன்னிலையில், அதாவது பாத்திரமே தன் கதையைக் கூறும் உத்தியில் அமைக்காமல், படர்க்கையில், ஆசிரியர் பாத்திரத்திற்குப் புறம்பாக நின்று எழுதுவதாக அமைத்திருந்தால், இக்கதையின் தரம் எவ்வளவோ உயர்ந்திருக்கும் என்பது என் அபிப்பிராயமாகும். தன்னிலையிற் சொல்லும் பொழுது மிகப்படு கூற்றாகவும், விரசமாகவும் தோன்றக் கூடிய விடயங்களை, ஆசிரியர் கூற்றாக அமைக்கும் பொழுது நயம்படச் சொல்லலாம். ஒரு குறிப்பிட்ட இலக்கிய வட்டத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் ஜாதிக்குள்ளேயே ஜாதி பாராட்டும் பண்பைச் சுட்டிக் காட்டிக் கதைகள் எழுதுவதில் அண்மைக் காலத்தில் அதிக அக்கறை காட்டி வருகிறார்கள். புவனேஸ்வரி அந்தஸ்திலே தாழ்ந்தவளாக இருப்பினும், அவளுடைய ஜாதி எங்குமே குறிப்பிடப்படாமல் இருத்தல் கவனத்திற்குரியதே!

பொத்துவில் ஜெளபர் மௌலானா எழுதியுள்ள 'ஜெளரிமா ஏன் சிரித்தாள்?' என்ற கதை, 'சூதாடுவது இஸ்லாத்திற்கு முரணானது; ஐந்து வேளைத் தொழுகை இஸ்லாமியரின் கட்டாயக் கடமை; சூதாட்டத்தினால் குடும்பத்திற் சண்டைகளும், மனமுறிவுகளும் ஏற்படுகின்றன' என்பவற்றைப் பிரசாரஞ் செய்கின்றது. இலக்கியத்திற்குப் பிரசார நோக்கம் இருக்கக் கூடாது என்பதல்ல என் கட்சி. ஆனால், அது கலா லளிதத்துடன் செய்யப்படலாம். இக்கதையிலே அத்தகைய கலைத்துவத்தைக் காண முடியவில்லை. இதற்கு ஏதோ ஈடு செய்யும் வகையில் பொத்துவில் பிராந்தியத்தைச் சித்திரிப்பதில் ஓரளவு வெற்றி பெறுவதில் ஆசிரியர் தவறவில்லை.

வ. அ. இராசரத்தினம் அறிமுகப்படுத்தும் கதைகள்

வ. அ. இராசரத்தினம் பிரபலமான சிறுகதை ஆசிரியராவர். மூதூர்ப் பகுதியின் எழிலுக்கு இலக்கிய உருவங் கொடுத்த பெருமை அவரைச் சாரும். ஸ்ரீ லங்கா சாகித்திய மண்டலத்தின் ஆயிரம் ரூபாய்ப் பரிசில் பெற்ற 'தோணி' (அரசு வெளியீடு, கொழும்பு) என்னுஞ் சிறுகதைத் தொகுதியை நமக்குத் தந்துள்ளார். மக்களுடைய மிகமெல்லிய மன அவசங்களைக் கூட நேர்த்தியாகச் சித்திரிப்பதில் வல்லவர். அத்தகைய எழுத்தாளர் மூன்று சிறுகதைகளைச் சிபார்சு செய்துள்ளார். எம். ஐ. எம். மஷ்ஹூர் எழுதிய 'எனக்கும் இதயம் உண்டு', அ. இராசேந்திரம் எழுதிய 'அவள் தான் அவள்', வீ. ஏ. எம். லத்தீப் எழுதிய 'நான் ஒரு...' ஆகியனவே அக்கதைகள்.

மஷ்ஹூரின் கதை நிறைவேறாக் காதலையும், இராசேந்திரத்தின் கதை நிறைவேறிய காதலையுஞ் சித்திரிக்கின்றன. 'எனக்கும் இதயம் உண்டு' என்ற கதையில் ஏமாற்றத்தின் பயனாக பரீதா தற்கொலை செய்து கொள்ளுகின்றாள். ஜமீலின் மனத்திலே பரீதாவை விவாகஞ் செய்வதில்லை யென்று கனிந்துள்ள முடிவுக்கு வலுவான காரணம் கற்பிக்கப் படவில்லை ஆனால், முஸ்லிம் சமூகத்துக் கதை யொன்றின் பின்னணியைச் சித்திரிப்பதில் மஷ்ஹூர் ஓரளவுக்கு வெற்றி பெற்றுள்ளார்.

'அவள் தான் அவள்' என்ற கதையை அ. இராசேந்திரம் இலக்கிய நடைபயில் எழுதியுள்ளார். 'யாழ் ஒலி கேட்ட பொதியமலை நெகிழ்ச்சியைப் போல தந்தை கமலநாதரின் இதயமும் மகனின்

உரையால் நெகிழ்வு பட்டது...' 'எங்கள் அன்புக் குரிய ஏகன் நீ ஒருவனே' ஆகிய இடங்களை அவருடைய இலக்கிய நடைக்கு உதாரணங்களாகத் தரலாம்.

நபுஞ்சகமான ஒருவனைப் பற்றி 'நான் ஒரு... என்ற கதையில் வீ. எம். ஏ. லத்தீப் துணிச்சலாகப் பிரஸ்தாபிக்கிறார். பாலுணர்ச்சிச் சிக்கல்களைத் துணிவுடன் கதைகளாக்கியிருக்கிறார்கள் 'புதுமைப் பித்தன்', தி. ஜானகிராமன், ஜெயகாந்தன் ஆகியோரும்;— நம்நாட்டில் எஸ். பொன்னுத்துரையும். இவர்களுடைய ஆழமான பார்வையும், தனித்துவ நடையழகும் கொடுக்கும் அழுத்தத்தில் துணிச்சலான கருத்துக்கள் வலுவான கதைகளாக உருப் பெறுகின்றன. 'நான் ஒரு...' கதையின் முற்பகுதியில் அளவுக்கு அதிகமான மன உளைதல்கள் திரும்பத் திரும்ப வர்ணிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. 'உறவுக்கு ஒருத்தி...' என்ற கதையைப் போலவே, பாத்திரம் கதையைச் சொல்வதான உத்திமுறை இக்கதைக்கு வலுவூட்டத் தவறி விட்டது.

துவருண தளங்கள்

ச. அ. செபரத்தினம் என்பவரால் அறிமுகம் செய்யப்பட்ட நற்பிட்டிமுனை நல்லரெத்தினத்தின் 'அப்பா' என்ற கதை, இளைஞர்கள் இயற்கையாக எழுதும் காதலில் மனமுறிவு — காதலில் மனமுடிப்பு என்ற தடத்திலிருந்து மாறுபட்டதாக இருக்கின்றது. போலியான, ஆடம்பரமான நாகரிகத்திலே மூழ்கி ஏழ்மை நிலையிலிருக்கும் பெற்றோரை உதாசீனம் செய்யும் எத்தனையோ பல்கலைக் கழக மாணவரை நாம் கண் கூடாகப் பார்க்கக் கூடியதாக இருக்கின்றது. போலியைக் காமிக்காது,

மாணவர்கள் உண்மை நிலையை விசுவசித்து நடத்தல் வேண்டும் என்ற தொனிப் பொருளைக் கதையிலே கொண்டு வரல் வேண்டும் என்ற நல்லரத்தினத்தின் நோக்கம் நல்லது. தமது நோக்கத்தினை நல்ல கதையாக உருவாக்கித்தர அவர் தவறி விட்டார் என்றே தோன்றுகின்றது அதித உணர்ச்சிப் பலிதத்தை ஏற்படுத்தும் நோக்கத்திற்காக எழுதப்படுங் கதைகளில், அதித கற்பனையை எவ்வளவு தாராளமாகவும் புகுத்தலாம் என்று நினைப்பது தப்பு.

செங்கை ஆழியானால் சிபார்சு செய்யப்பட்ட கலையமிர்தனின் 'இறுதி அவா' என்ற கதை சர்வ தேசப் பிரச்சினை ஒன்றைச் சுற்றிச் சுழல்வதினால் தனித்துவமாக இருக்கிறது. இத்தனித்துவத்தில் வெற்றியீட்டத் தவறியமைக்குப் பிரதான காரணம் பிழையான கருத்தொன்றினைக் கலையமிர்தன் வரித்து வைத்திருப்பது தான். அன்றேல், பத்திரிகையிலே வெளி வந்த செய்தி ஒன்றிற்கு அவர் தவறான விளக்கம் தர முற்பட்டதாகக் கூட இருக்கலாம். ஜனநாயகத்தின் மீதுள்ள பற்று, நாட்டுப் பற்றினையும், தேசிய உணர்ச்சியையும் விழுங்கிவிடும் என்பதை எந்தக் கற்பனை வாதத்திலும் நிலை நாட்ட முடியாது. பண ஆதாயம், அன்றேல் மன விரக்திதான் நாட்டுப் பற்றினை இழந்த ஜந்தாம் படை யினரை உருவாக்குகின்றது. ஜனநாயகம் என்பது என்ன? அதனை அழிக்கும் தீய சக்திகள் எவை? இந்தக் கேள்விகளுக்கு அமெரிக்கர்கள் மத்தியிற் கூடப் பல தரப்பட்ட விடைகள் கிடைக்கின்றன. 'ஆசிய நாடான வியட்நாம் மீது அமெரிக்கா வலுவந்தப் போர் நடத்துகின்றது' என்பது பேரறிஞர்களான பேட்ரண்ட் ரசல், ஜின் போல் சாட்டே ஆகியோரின் கருத்தாகும். அப்படியிருக்கும் பொழுது,

ஆசியான இலங்கைத் தமிழன் ஒருவன், அமெரிக்க ராணுவத்திலே சேர்ந்து ஜனநாயகத்தைக் காப்பாற்றுவதற்காகச் செத்து மடிவது அபசுரமாக மட்டுமல்லாமல், ஆபாசமாகவும் இருக்கிறது. சர்வ தேசப் பிரச்சினைகளை வைத்து மனித உயிருக்கு மதிப்புக் கொடுத்து எழுதப்படும் இலக்கியமே வாழ வல்லது. மற்றைய பிரசாரங்கள் இலக்கிய அந்தஸ்துப் பெறத் தவறுகின்றன.

சாதாரணக் கதைகள்

'கல்கி'ப் பத்திரிகை நடாத்திய ஈழத்துச் சிறு கதைப் போட்டியிலே முதலாவது பரிசுக் கதையை எழுதிய பெருமைக்குரியவர் நவம். இலக்கியத்திற்குக் கி. சேராது எல்லோருடனும் பழகும் இனிய சுவாவத்தினர். அவர் ஆரையம்பதி ஆ. தங்கராசா எழுதிய 'மாலதி', நிந்தலூர் ஏ. எல். எம். அமீன் எழுதிய 'சுழல்' ஆகிய இரு கதைகளைச் சிபார்சு செய்துள்ளார். இக்கதைகளில் வரும் பெண் பாத்திரங்களான மாலதியும், பௌசியாவும் காதலர்களால் ஏமாற்றப்படுகிறார்கள். காதலர்கள் வேறு காரிகையர்களைக் கைப்பற்றுவதைக் கண்ணாற் பார்க்கும் அபாக்கியவதிகள் அவர்கள்! இத்தகைய கதை நிகழ்ச்சிக் கூறுகளை வைத்துக் கொண்டு எழுதுவது செத்த பாம்பையே அடிப்பதாக முடியும் என்பதற்கு இக்கதைகளே தக்க சான்றுகள். ஆ. தங்கராசா, அமீன் ஆகிய இருவரும் பயிற்சியுள்ள எழுத்து நடையைக் கையாண்டிருப்பதினால், வேறு கதை நிகழ்ச்சிக் கூறுகளை வைத்து நல்ல கதைகளை எதிர் காலத்தில் எழுதித் தருவார்களென்று நம்புகின்றேன்.

இந்தப் பட்டியலில் 'கீதா'வை எழுதிய ஜாபீ ரையும், 'துணைவி'யை எழுதிய புத்தளமூர் ஏ. இ. ராஜக்கோனையும் சேர்த்துக் கொள்ள வேண்டியிருக்கின்றது. முன்னவர் அப்துஸ்ஸமதுவினாலும், பின்னவர் 'உதயண'னாலும் சிபார்சு செய்யப்பட்டவர்களாவர்.

'கீதா' என்ற கதையிலே கீதாவை ஓடும் ரயிலில் வைத்துக் கற்பழிக்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் ஏன் மூர்த்திக்குத் தோன்றியது? கற்பழித்த குழல் யதார்த்தமானதா? ஓர் அரசாங்க நிறுவனத்தை இவ்வளவு கேவலப்படுத்தலாமா? மனம் திருந்தி அவனைக் கரம் பற்ற நேசக்கரம் நீட்டிய மூர்த்தியை அவள் நிராகரிக்கக் காரணம் என்ன? இந்தக் கேள்விகளுக்கு 'கீதா' எவ்வித பதிலுந்தரவில்லை.

வி. ஸ. காண்டேகரின் மொழி பெயர்ப்பு நூல்களிலே தமிழிலே முகங்காட்டி, பின்னர் அகிலன் போன்ற சிலராற் கையாளப்பட்டுப் பரிதாபமாகக் கைவிடப்பட்டதுமான கதை சொல்லும் உபாய முறை 'துணைவி'யில் இடம் பெறுகின்றது. இந்த உபாய முறைக்கு இலக்கிய அந்தஸ்து ஏற்படவில்லை என்பதை உணராது, 'துணைவி' எழுதப்பட்டிருக்கின்றது. கண்ணகி - மாதவி - கோவலன் வழி வந்த முக்கோண மோதல், சுமதி - சுவர்ண - மோகன் மோதலாகத் 'துணைவி'யில் இடம் பெறுகின்றது. கதையில் ஒருமைப்பாடு கூட இல்லை. சுவர்ண கூறும் பகுதி, மோகன் கூறும் பகுதிக்கு முரணாக உள்ளது. சுவர்ண என்ற பாத்திரத்தைப் பேச வைக்காமல் அந்த நிகழ்ச்சிகளை மற்றிரு பாத்திரங்களின் வாய்களுக்குள் நுழைத் திருந்தாலாவது இந்த முரண்பாடுகளைத் தவிர்த்திருக்கலாம்.

மனோவிகாரக் கதைகள்

மூன்று சிறுகதைகள் வேறு பத்திரிகாலயங்களிற் பணி புரியும் 'தினபதி' மதிப்பு வைத்திருக்கும் எழுத்தாளர்களாற் சிபார்சு செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. அவை செ. இளவழுதியின் 'எந்தப் புற்றில் எந்தப் பாம்பு?' இந்திராவின் 'அவன் மனிதனா?' மூ. வீ. சுமதியின் 'நிராசை' ஆகியன. காதலனு ரகுவை ஏமாற்றி விட்டுக் கோமதி வேறு யாருடனே ஓடி விடுகிறாள்; 'பெண்ணே மாயம், அவள் புற்றில் வாழும் பாம்பு நிகர்த்தவள்' என்று ரகு சோகக் குரல் எழுப்புகின்றான்: இதுதான் 'எந்தப் புற்றில் எந்தப் பாம்பு'வின் கதை. அவள் எதற்காக ஓடினாள் என்கிற மர்மம் விளங்கவில்லை என்பதை ஏற்றுக் கொள்ளாவிட்டால், 'பெண்கள் எல்லோரும் காமப் பிசாசுகள்' என்பதை ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் ஏற்படுகின்றது! அன்னையின் வயிற்றில் சகோதரிகளுடன் கூடப் பிறந்தவர்களால் இதனை ஜீரணிப்பது கஷ்டமானதாக இருக்கும்.

'அவன் மனிதனா?' என்னும் கதையில் காம லெறி கொண்டலையும் சுந்தர் நடத்திய இருபத் தெட்டுக் கற்பழிப்புச் சம்பவங்களிலே சிலவும், மனச் சாட்சியின் உறுத்தலினால் — கவனிக்கவும், மனச் சாட்சியின் உறுத்தலினால் — சுந்தர் கத்தரினைக் கொலை செய்த நிகழ்ச்சியும் இடம் பெறுகின்றன. தற்கொலை செய்து கொள்ளக் கொலை செய்வது தான் சிறந்த வழி என்பதுதான் இக்கதையின் தொனிப் பொருளோ என நாம் மண்டையைப் போட்டு உடைக்க வேண்டியும் இருக்கின்றது.

அண்ணியின் சொத்திலும், அவர் மனைவியிலும் ஆசை வைத்தார் வேலப்பர். அண்ணி தமது இஷ்

டத்திற்கு இடந் தராதபடியால் அவனைக் கொன்று புதைத்து விட்டு, அண்ணனையும் விசித்திரமான முறையிலே வேலப்பர் கொலை செய்கின்றார். இது தான் மூ. வீ. சுமதி எழுதியுள்ள 'நிராசை' என்னுங் கதையின் சுருக்கம். 'அவன் மனிதனா?' கதையில் வரும் சுந்தரைப் போன்று, வேலப்பர் கோட்டிலே நிறுத்தப்படவில்லை. வேலப்பரும் இறந்து கிடக்கின்றார். அவருடைய கொலையை அண்ணனின் 'ஆவி' செய்திருக்கலாமா என்பதுதான், இக்கதையின் மர்மம்.

'மேரி மனோன்' எழுதிய 'அனுதாபம்' என்ற கதையும் சோம. நடராசன் எழுதிய 'நீ என் மனைவி' என்ற கதையும் சாதாரணமாகப் பத்திரிகையின் பக்கங்களை நிரப்ப எழுதப்படும் பத்திரிகை ரகக் கதைகளின் தரத்தைச் சேர்ந்தன. அத்துடன் தென்னிந்தியத் தமிழ்ப் பத்திரிகைகளிலே வெளியாகும் சாதாரணக் கதைகளின் சாயலிலும் நடையிலும் அமைந்திருக்கின்றன. 'அனுதாப'த்தில் மீனா மணிப் புரிச் சேலையின் கொள்ளை அழகுடன் ஓடிப் போவதாக வரும் திருப்பம் சற்றே ரசிக்கும்படியாக இருக்கின்றது. 'நீ என் மனைவி' என்ற கதையை வாசிக்கும் பொழுது பல தடவைகளிலே எங்கேயோ வாசித்த ஒரு கதையைத் திருப்பி வாசிப்பதான உணர்ச்சி தவிர்க்க முடியாது ஏற்படுகின்றது.

சோர்வு வேண்டாம்!

சில கதைகளைப் பற்றி எழுதும் பொழுது, குறைகளைத் தாராளமாகவே சுட்டிக் காட்ட நேர்ந்தது. இதனால் சம்பந்தப்பட்ட எழுத்தாளர்களிடம் எழுத்தார்வமோ, எழுத்தாற்றலோ இல்லையென நான் சுட்டுவதாகச் சோர்வடையத் தேவையில்லை. இன்று

பிரபல எழுத்தாளர்களாக விளங்கும் பலரும் ஆரம்பத்தில் வெகு சாதாரணமான காதற் கதைகள் தான் எழுதியும் இருக்கிறார்கள். தனக்குத் தெரிந்த அல்லது பழக விரும்பும் பெண்ணின் பெயரை வைத்து ஒரு காதற் கதை எழுதி, அதனை அச்சிலே பார்க்க வேண்டும் என்பது சாதாரணமான இளவயதுக் கனவாகும். அது நிறைவேறிய பின்னரும், அவர்கள் அந்தக் கனவிலேயே நிலைத்து நின்று விடக் கூடாது என்ற அக்கறையினாலேதான் அத்தகைய குறைகளைச் சுட்டினேன். அவர்கள் புதிய கதை நிகழ்ச்சிக் கூறுகளையும், தேர்ந்த தொனிப் பொருள்களையும் தமது கதைகளிலே புகுத்த முயற்சி எடுத்துப் பயிற்சி பெறல் வேண்டுமென்பதுதான் ஆசை.

நல்ல சிறு கதைகள் எழுதியவர்கள் என்று பாராட்டுப் பெறுபவர்கள், தாம் 'முத்திரைக் கதைகள்' எழுதி விட்டதாக அகம்பாவங் கொள்ள வேண்டாம். ஏனென்றால், இக்கதைகளின் குண நலன்களை இளம் எழுத்தாளரின் கன்னி அறுவடை என்ற தளத்திலும் நின்று கொண்டுதான் எடை போட்டுள்ளேன். அக்டோபர் மாதத்திற் பிரசுரமான கதைகளுள் 'மன்னிப்பு'த்தான் முதலாவது இடத்தை வகிக்கின்றது என்பது என் கணிப்பு. ஆனால், அதே கதையை ஒரு முதிர்ந்த எழுத்தாளர் எழுதியிருப்பாரேயானால் "கதையில் இடம் பெறும் உரையாடல்களில் ஒருமைப்பாடு கிடையாது; பல சந்தர்ப்பங்களில் பற்பல பிராந்தியங்களிலே நின்று பேசுகின்றார்கள்" என்பது தொடக்கம், "சின்னாச்சி மனுஷி இந்துவாக இருப்பதினால், தகனம் செய்வது தானே பொருந்தும்? சபாபதிக் கிழவருக்கு மண் அள்ளிப் போடும் சந்தர்ப்பத்தை அளிப்பதற்காகப் பிரேதத்தைப் புதைப்பது முறையா?" என்று

மயிரைப் பிளக்கும் விவகாரம் வரை பிய்த்தெறி வதும் சாத்தியமே

நமது பணி

இச்சந்தர்ப்பத்தில், திபைதி மதிப்பு வைத்திருக்கும் எழுத்தாளர்களுக்கு ஒரு வேண்டுகோள். எல்லோருக்கும் அல்ல; ஒரு சிலருக்காவது கூறத்தான் வேண்டும். சத்தியக் கடுதாசியிலே கையொப்பமிடும் சமாதான நீதவாணைப் போன்று, முகத்துக்காகக் கதைகளைச் சிபார்சு செய்து அனுப்புவதிற்பயனில்லை. 'திபைதி' ஆசிரிய பீடம் நம்மீது ஓர் உன்னத பொறுப்பினைச் சுமத்தி இருக்கிறது. தரமற்ற கதையை ஓர் இளம் எழுத்தாளன் நமது சிபார்சுக்குச் சமர்ப்பிக்கும் பொழுது, அது பிரகரத்திற்குத் தகுதியற்றதெனக் காணின், ஏன் அது தகைமையற்றது என்பதை அவ்வெழுத்தாளருக்கு விளங்கப் படுத்துதல் வேண்டும். வெட்ட வேண்டிய பகுதிகள், திருத்த வேண்டிய பகுதிகள் என்பனவற்றையும் விளக்குதல் வேண்டும். மூதிர்ந்த எழுத்தாளர்களே தாம் எழுதுவது அத்தனையும் பொன் என்று நினைக்கும் பொழுது, இளம் எழுத்தாளர்களைப் பற்றிச் சொல்லத் தேவையில்லை. நீளமாக எழுதி, அதனை வெட்டிக் குறுக்கும் பொழுது விடயம் இறுக்கம் பெறுகின்றது என்பதை அறிஞர் பெர்னாண்டோ அடிக்கடி வலியுறுத்தியுள்ளார். அக்டோபர் மாதக் கதைகள் பல இன்னும் குறுக்கம் பெற்று இறுக்கம் பெற்றிருக்கலாம் என்பது என் அபிப்பிராயம். "வீண் பழி, நேர விரயம்" என்ற காரணங்களைக் காட்டி, இனைய சமுதாயத்தை வளப்படுத்தும் புனித கடமையை இயற்றத் தவறக் கூடாது. இந்த எழுத்தாளரிற் சிலரேனும், சில ஆண்டுகளிலேயே வளர்ந்த எழுத்தாளர்களையும்

முந்திக்கொண்டு வளருவார்கள் என்பது உண்மை. அப்படி அவர்கள் வளர்வதும் நம் தலை முறை எழுத்தாளரின் வெற்றி என்று கூட நான் சொல்வேன். நம் தோளில் ஏறி நின்று, இலக்கியப் படைப்பு முயற்சியை புதிய உயரத்திலிருந்து அணுக நாம் வழி சமைத்துக் கொடுக்கின்றோம்.

இளம் ஆசிரியர்கள் கையாண்ட கதை நிகழ்ச்சிக் கூறுகளைப் பற்றிய குறிப்பொன்றினை இங்கு சேர்த்துக் கொள்ளுதல் பொருத்தமானது. புராணிக் கதைகளை ஆதாரமாக வைத்து 'சாப விமோசனம்' என்ற கதையைப் 'புதுமைப் பித்த'னும், 'வென்றிலன்' என்ற போதும்' என்ற கதையை சிதம்பர ரகுநாதனும் எழுதியுள்ளார்கள். சரித்திர நிகழ்ச்சிகளைக் களங்களாகக் கொண்டு ந. சிதம்பர சுப்பிரமணியம், அரு. ராமநாதன் ஆகியோர் நல்ல சிறுகதைகளைப் படைத்து உள்ளார்கள். இத்தகைய கதைகளைப் பற்றி இளம் எழுத்தாளர்கள் சிந்திக்கத் தவறுகின்றார்கள் போலவும் தெரிகின்றது. கதைக்கு ஆரம்பம், உச்சி, முடிவு ஆகிய அம்சங்கள் முத்திரையிட்டதாக அமைதல் வேண்டும் என்ற பத்தாம் பசலிக் கொள்கை ஒன்றை அவர்கள் காமிப்பதாகத் தெரிகிறது. தொனிப் பொருளை மட்டுமே கதை நிகழ்ச்சிக் கூறுக உயர்த்தியும் கதைகள் அமைக்கலாம். இவை பற்றிய பொதுவான பிரச்சினைகள் சிலவற்றைப் பற்றியும் எழுதலாம் என்று தான் ஆரம்பத்தில் நினைத்திருந்தேன். ஆனால், இக்கட்டுரை நீண்டு விட்டபடியால், அவற்றைப் பிறிதொரு சந்தர்ப்பத்தில் எழுதலாம் என்ற எண்ணத்திற் தற்போதைக்குத் தவிர்த்துள்ளேன்.

சிறுகதைத் தொகுதி ஒன்றை நூலுருவிற்கு பிரசுரிக்க இந்த இருபத்தியேழு கதைகளுள் ஒரு

பத்துக் கதைகளைத் தெரிவு செய்ய முடியுமா என்பது தான் இறுதியான விசாரணை. நான் ஒரு பிரசுர கர்த்தா என்பதினாலும், இலக்கியத்தின் பல்வேறு துறைகளிலும் இதுவரையிற் பல நூல்களைப் பிசுரித்துள்ளமையினாலும், இந்த விசாரணையை அந்நியோன்யமாகவும், அந்தரங்க சுத்தியாகவும் நடத்துகின்றேன்.

பெரும் பரிசு, தொகை அறிவிக்கப்பட்டு நடாத்தப்படும் சிறுகதைப் போட்டிகளிலே கூட நூறு கதைகள் பரிசீலனைக்கு வந்தால், தரமான ஐந்து கதைகள் தேறுவதே அபூர்வமாக இருக்கின்றது. அப்படியிருக்கையில், தினபதியின் தினம் ஒரு களம் அறுவடை செய்துள்ள இளம் எழுத்தாளரின் கதைகள் ஒரு சாதனை என்றே சொல்ல வேண்டும். அத்துடன், ஈழத்து இலக்கிய நன்முயற்சிகளின் உண்மை உருவங்கள் நூலுருவம் பெற்று, வருங்கால இலக்கிய வரலாற்று ஆசிரியர்களுடைய ஆராய்ச்சிகளுக்காகப் பாதுகாக்கப்படல் வேண்டும் என்பது என் அபிப்பிராயம். அவ்வாறு மாதா மாதம் பிரசுரமாகும் கதைகளுட் தரமான கதைகளைத் தொகுத்து வெளியிடுதல் நல்ல கருமம். 'அக்டோபர்' மாதக் கதைகளைத் தரவாரி வரிசையிற் பிரசுரிப்பதானால், பின் வரும் வரிசையைப் பின்பற்றுதல் ஏற்றமுடையது என்பது என் அபிப்பிராயமாகும்.

1. மன்னிப்பு — புரட்சி பாலன்
2. கண்கள் — மாத்தளை வடிவேலன்
3. தாலி — விநோதினி
4. பிள்ளை மடுவத்திலே — பூரணி
5. உலகின் ஒரு குழந்தை — எஸ். எல். எம்.

ஹனிபா

6. இப்படி ஒரு சித்தி — கிளிவண்ணன்
7. சோதனை — திருமலை அ. சந்திரன்
8. வாவாச்சி — லீலா கணக குரியம்
9. தடுமாற்றம் — செ. குணரத்தினம்
10. பொம்மைகள் — எஸ். எல். எம். ஹனிபா

ஹனிபாவின் இரண்டு கதைகளைச் சேர்க்கத் தேவையில்லை என்று நினைத்தால், இன்னொரு இஸ்லாமியக் கதையான 'ஜெஸீமா ஏன் சிரித்தாள்?' என்பதைப் பத்தாவது கதையாகச் சேர்த்துக் கொள்ளலாம். கணபதிப் பிள்ளையின் 'உறவுக்கு ஒருத்தி' என்ற கதை படர்க்கையில் மீண்டும் எழுதப்பட்டால், பத்துக் கதைகளுள் ஓர் இடத்தைப் பெறும் என்பதும் உண்மை. ஆனால், இந்தக் கதைகள் நான் குறித்துள்ள திருத்தங்களுடனேதான் இந்த வரிசையில் இடம் பெறுகின்றன என்பதும் கவனத்திற்குரியது.

○

Printed at the Rainbow Printers,
231, Wolfendhal Street, Colombo-13.

ஸ்டீம் பீடி ஸ்பெஷல்

புகைநார்வை
உளக்கும்
உயர்ந்த
பேடி

N.B. ABDUL GAFOOR

102/2, WOLFENDHAL ST., COLOMBO-13

PHONE 6080

GRAM: GAFOOR